

RECENSION

Kévin Azais och Isabelle Huppert i *Souvenir* Distr.: Njutafilms

Souvenir

Souvenir

Originaltitel: **Souvenir**

Svensk titel: **Souvenir**

Regi: **Bavo Defurne**

Producent: **Yves Verbraeken**

Manus: **Jacques Boon, Bavo Defurne, Yves Verbraeken**

Foto: **Philippe Guilbert**

Medverkande: **Isabelle Huppert, Kévin Azais, Johan Leysen, Jan Hammenecker, Anne Brionne m fl.**

Land: **Belgien, Frankrike, Luxemburg 2016**

Längd: **1 tim 30 min**

Distributör: **Njutafilms**

The Winner takes it all – heter det ju. Och när ABBA vann Eurovisionsschlagern med Waterloo i Brighton 1974 så är det få om någon som minns tvåan; franska Laura med sin sång Souvenir. Så långt filmens premiss – i verkligheten deltog inte ens Frankrike i det årets Mello. Nu jobbar Laura – eller Liliane som hon heter – på en patéfabrik där hon slutdekorerar läckerheterna med några bär och ett lagerblad. Något hon uppenbarligen inte trivs med. Hon isolerar sig, röker för mycket, dricker ensam hemma framför tv:ns själsdödande frågeprogram med hurtfriska programledare som får en att vilja greppa efter närmaste burk Sobril.

Så en dag – vad annat var att vänta? – kommer en ung man in på fabriken och det dröjer inte länge innan han upptäcker att arbetskollegan är ingen mindre än Laura – hon som nästan vann och tillika hans pappas stora idol i livet. Självt boxas han på elitnivå – en söt fransk blinkning åt den

klassiska kärlekshistorien mellan Edith Piaf och boxaren Marcel Cerdan.

Så sakteliga utvecklas nu en näpen kärlekshistoria mellan den tjugotvååriga Jean och den trettio år äldre Liliane. Och lika väntat önskar Jean inget högre än att Liliane ska återvända till scenen och börja sjunga igen – med honom själv som manager. Att leva sin dröm alltså. Och vad annat än det handlar alla schlagersånger om, med tonartshöjning och allt?

Det blir lite turer fram och tillbaka i den flortunna berättelsen. Och under filmens halvannan timme undrar jag om detta är en parodi eller ett försök i genren romantisk musikal. Det är först i den, i och för sig, eleganta slutscenen som filmen ges en tydlig kontur. Innan dess har vi fått uppleva älskarens förtvivlade försök att frigöra sig från sin dominanta moder och hur han i pur frustration bombarderar sandsäcken med pugilistens hela iver och frenesi. Vi har fått se Isabelle Huppert med handen på höften iförd en räckta kitschiga klänningar i bästa Marlène Dietrichstil framföra sånger i den franska chansontidningen. Tro det eller ej, men mina associationer går till en Kaurismäki-film med Elina Salo och Asko Sarkola i rollerna – vilket kanske något litet viskar om filmens estetiska problematik.

Att Isabelle Huppert numera kan ta de roller hon pekar på och göra lite som hon vill är kanske inte att förvånas över. Men varför detta val? Varför medverka i denna illa skrivna, illa regisserade bagatell? Min enda tanke är att rollens passivitet för tankarna till när det en gång började med Claude Goretta's *Spetsknypplerskan* från 1976 – även där var hon ett rö för vinden, ett offer för mäns passioner.

Isabelle Huppert är alltid betagande och intressant – men här hjälper det föga.

Andreas Hoffsten

FILMRUTAN